

Sygn. akt I NWW 203/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z wniosku B. M.

o wyłączenie sędziego Sądu Rejonowego w L. A. J. od orzekania w sprawie o sygn. akt III RC [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 grudnia 2022 r.,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W piśmie z 14 grudnia 2021 r. pełnomocnik pozwanej B. M. (dalej: „wnioskodawca”) złożył wniosek o wyłączenie Sędzi Sądu Rejonowego w L. A. J. od orzekania w sprawie III RC [...]. Jako podstawę wniosku wskazał on art. 50 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu pisma wnioskodawca podniósł, że rozpoznanie sprawy przez sędziego powołanego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw może doprowadzić do orzekania przez osobę nieuprawnioną. Przywołał on przy tym orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. (C-585/18, C-624/18 i C-625/18) oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego, tj. wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18 i uchwałę Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, wskazując, że zasiadanie w składzie orzekającym sądu sędziego, który został powołany na urząd w dotkniętym wadliwością postępowaniu prowadzonym przez Krajową Radę Sądownictwa, zawsze będzie wiązało się z brakiem niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej.

Postanowieniem z 6 czerwca 2022 r. (III RC [...]) Sąd Rejonowy w L., na podstawie przepisu art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 1904 ze zm., dalej: „u.SN”) przedstawił Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wnioszek o wyłączenie SSR A. J. od orzekania w sprawie III RC [...], toczącej się przed Sądem Rejonowym w L..

Na podstawie zarządzenia z 19 września 2022 r., pismem z 29 września 2022 r., zwrócono się do wnioskodawcy o wskazanie, czy z uwagi na podniesione zarzuty wnosi on o rozpoznanie tego wniosku w trybie art. 26 § 2 u.SN, czy też w trybie przewidzianym w art. 42a § 3 i nast. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.).

W piśmie z 11 października 2022 r. wnioskodawca wskazał, że wnosi o rozpoznanie wniosku w trybie art. 26 § 2 u.SN.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 26 § 2 u.SN, do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania. Ponadto, na podstawie art. 26 § 3 u.SN ustawodawca przesądził, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości.

Na wstępie podkreślić należy, że powołane wyżej przepisy ustanawiają Sąd Najwyższy właściwym do rozpoznania wniosków o wyłączenie sędziego tylko co do zarzutów braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego.

W pozostałym zakresie zastosowanie znajdują odpowiednie przepisy regulujące orzekanie w sprawach o wyłączenie sędziego w trybie właściwej dla danej sprawy procedury (cywilnej lub karnej).

Wnioskodawca złożył wniosek wyłącznie w zakresie wyłączenia sędziego od orzekania, co powoduje, że poza zakresem rozstrzygnięcia pozostaje kwestia braku niezależności sądu. Przez brak niezawisłości rozumie się sytuację, w której sędzia pozostawałby zależny od różnorodnych wpływów i wskazówek ubocznych, ulegał wpływom w zakresie wydawanych postanowień oraz wyroków i innych czynności zmierzających do rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego zwraca się również uwagę na takie okoliczności jak: stronnictwo w stosunku do uczestników postępowania, zależność od organów pozasądowych, brak samodzielności sędziego wobec władz i innych organów sądowych, zależność od wpływu czynników społecznych i politycznych, zwłaszcza partii politycznych (por. P. Wiliński, P. Karlik, w: L. Bosek, M. Safjan (red.), *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243*; Legalis 2016).

Przy formułowaniu zarzutu, o którym mowa w przepisie art. 26 § 2 u.SN, konieczne jest zatem konkretne wskazanie, z jakiego powodu w danej sprawie naruszona została niezależność sądu lub niezawisłość sędziego. Wnoszący o wyłączenie sędziego powinien przywołać sytuację, zdarzenia czy zachowania, które świadczą o zaistnieniu takich okoliczności i przynajmniej je uprawdopodobnić. Niewystarczające będzie samo stwierdzenie, że w przypadku danego sędziego mogą wystąpić wątpliwości co do jego niezawisłości.

W niniejszej sprawie podstawą wniosku o wyłączenie Sędzi Sądu Rejonowego w L. A. J. była wyłącznie okoliczność, że jej powołanie nastąpiło na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., co zdaniem wnioskodawcy mogło prowadzić do braku jej niezawisłości. Wnioskodawca nie wskazał przy tym, jaki konkretnie wpływ na niezawisłość sędziego i rozpoznanie sprawy mogła mieć powyższa okoliczność.

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie rozstrzygał niejednokrotnie kwestię, czy zarzut powołania do orzekania sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., spełnia dyspozycję przepisu art. 26 § 3 u.SN. W kontekście tym badano zwłaszcza

zarzuty nawiązujące do treści tezy 2 uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA-I-4110-1/20). Zgodnie z nią „[n]ienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Odnosząc się do tego zarzutu należy podkreślić, że zgodnie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20), wskazana uchwała połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego została uznana za niezgodną z: art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.), art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm.). Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Powołana wyżej uchwała nie ma zatem samoistnego znaczenia normatywnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lipca 2021 r., I NWW 40/21).

Podzielić należy przy tym pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 8 maja 2020 r. (I NWW 7/20), zgodnie z którym podstawą do pozostawienia wniosku bez rozpoznania na podstawie art. 26 § 3 u.SN będzie sytuacja, w której wniosek nie spełnia warunków konstrukcyjnych (nie podaje okoliczności faktycznych i ich oceny prawnej, uzasadnienia lub

uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń) lub ma charakter abstrakcyjny, tj. nie odnosi się do konkretnej sprawy lub dotyczy kwestionowania samego statusu sędziego.

Podkreślić trzeba, że przeprowadzona wykładnia art. 26 § 2 i 3 u.SN jest spójna ze wskazaniami zawartymi w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu. Interpretacja tych przepisów powinna bowiem uwzględniać, z jednej strony, zasadę braku drogi sądowej do kontroli powołania sędziego w polskim porządku prawnym, a z drugiej strony – konieczność zapewnienia skutecznej ochrony strony w konkretnym postępowaniu do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd. Wykładnia powołanych przepisów dopuszcza możliwość kontroli tego czy w konkretnej sprawie nie dochodzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W świetle powołanego wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. do naruszenia takiego standardu niezawisłości i bezstronności może dochodzić, jeżeli osoba została powołana na stanowisko sędziego na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., a przy tym zachodzą dodatkowe okoliczności, które świadczą o naruszeniu wskazanych standardów niezawisłości i bezstronności w konkretnej sprawie i w jej konkretnych okolicznościach. W takiej sytuacji mogą wystąpić podstawy do rozstrzygnięcia merytorycznego wniosku w zakresie art. 26 § 2 u.SN, czego skutkiem może być wyłączenie sędziego od rozpoznawania konkretnej sprawy. Jeżeli natomiast wniosek kwestionuje sam fakt bycia sędzią, zgodność z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości, ma charakter abstrakcyjny, nie podając okoliczności faktycznych czy też uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń, mogących świadczyć o braku niezawisłości sędziego – musi zostać pozostawiony bez rozpoznania jako nie spełniający konstytucyjnych warunków wniosku o wyłączenie sędziego.

W niniejszej sprawie wnioskodawca nie przedstawił żadnych skonkretyzowanych okoliczności, które mogłyby świadczyć o braku niezawisłości Sędzi Sądu Rejonowego w L., A. J., co musiało skutkować pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie przepisu art. 26 § 3 uSN, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.